

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Richarda Bureša a JUDr. Viliama Dohňanského, o sťažnosti odsúdeného **R. D.** proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 9. apríla 2014, sp. zn. 23Ntok 1/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného **R. D.** **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 9. apríla 2014, sp. zn. 23Ntok 1/2014, podľa § 399 ods. 1 písm. b/ Tr. por. návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania odmietol ako neprípustný.

Proti tomuto uzneseniu včas podal sťažnosť odsúdený **R. D.**. V jej písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajkyne namietol, že uznaný trest vo výmere v akej mu bol uložený je nezákonný, pretože horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby § 212 ods. 3 Tr. zák. nie je 1440 dní, ale len šesť mesiacov až tri roky. Navyše namietol aj skutočnosť, že o uložení treste bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom cudzieho štátu, a preto so zreteľom na uvedené okolnosti prípadu má za to, že všetky zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania sú splnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia a konanie, ktoré im predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného **R. D.** nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti

alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky obnovy konania v zmysle citovaného ustanovenia, súd hodnotí návrh najskôr z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania známe. Až po zistení, že ide o takéto skutočnosti alebo dôkazy, prichádza do úvahy hodnotenie v tom smere, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už skôr viesť k inému rozhodnutiu, ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv za zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., pričom novú skutočnosť je potrebné v konaní o obnove preukázať dôkazmi.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou procesnou stranou alebo vykonaný. Dôkazom skôr neznámym môže byť predovšetkým nový dôkaz alebo dôkaz síce už v pôvodnom konaní vykonaný, avšak nového obsahu (o podstatných okolnostiach obsahovo zmenená, prípadne doplnená výpoveď svedka, ktorý v pôvodnom konaní už vypovedal), pričom v prípade dôkazu v pôvodnom konaní už vykonaného musia byť hodnotené aj dôvody alebo okolnosti, ktoré viedli k obsahovej zmene dôkazu.

Z uvedeného vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t.j. také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v citovanom zákonom ustanovení. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie

obnovy konania je preto povinný hodnotiť dôkazy, význam novej tvrdenej skutočnosti alebo nového navrhnutého dôkazu vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom vykonaným v pôvodnom konaní a až na základe takéhoto postupu môže dospieť k odôvodnenému záveru, či ide o také kvalifikované skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

V tejto súvislosti treba uviesť, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania zákon nedáva súdu možnosť preskúmať správnosť skutkových právnych záverov pôvodného odsudzujúceho rozhodnutia. Takéto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy takého charakteru, aký predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výrokom, ktorých sa obnova môže týkať.

V posudzovanej veci správne v súlade s jej stavom a zákonom postupoval krajský súd, keď dospel k záveru, že návrh na povolenie obnovy konania je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná.

Najvyšší súd konštatuje, že z obsahu predloženého spisu nepochybne vyplýva, že odsúdený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom súdu cudzieho štátu, ktorý bol na území Slovenskej republiky právoplatne uznaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne z 11. novembra 2013, sp. zn. 3Ntc 3/2013, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2013, sp. zn. 4 Urto 7/2013.

Predmetom uznávacieho konania podľa § 1 ods. 1 písm. b/ zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí okrem iného je aj postup orgánov Slovenskej republiky pri uznávaní a výkone rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní.

Základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia, ktorého konanie má nostrifikačný charakter, je zákaz preskúmavania uznávaného rozhodnutia vo veci samej. Uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi. Nemôže preto zmeniť právnú kvalifikáciu, alebo oslobodiť odsúdeného. Zákaz preskúmavania je premietnutý jednak vo vlastnom uznávacom konaní, ale tiež v zákaze konania o akomkoľvek opravnom prostriedku voči pôvodnému rozhodnutiu (obnova konania, sťažnosť pre porušenie zákona). Tento zákaz preskúmania je vyjadrený vo všetkých relevantných medzinárodných zmluvách, buď priamo ako viazanosť skutkovými zisteniami

odsudzujúceho štátu, alebo ako zachovania si právomoci odsudzujúceho štátu konať o akýchkoľvek opravných prostriedkoch v danej veci.

V tomto konaní súdy Slovenskej republiky však nerozhodujú o vine a treste v zmysle relevantných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, o ktorých za pomoci § 394 ods. 1 Tr. por. a splnenia zákonných podmienok v ňom uvedených možno po povolení obnovy konania opätovne rozhodnúť, ale ich rozhodovacia činnosť je obmedzená ustanovením § 16 citovaného zákona. V jeho rámci skúmajú len to, či existujú dôvody odmietnutia uznania a výkonu právoplatného rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní. Nerozhodujú teda o otázke viny ani o pomere uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, eventuálne či uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z týchto dôvodov aj Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skôr uvedené rozhodnutia krajského a najvyššieho súdu nie sú právoplatným odsudzujúcim alebo oslobodzujúcim rozsudkom alebo trestným rozkazom v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Martin P i o v a r t s y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová